

det, at drive Spøg med; en saadan Fremgangsmåde kan ikke betegnes anderledes. Jeg kan imidlertid ikke opfatte den høitærede Finantsministers Betegnelse af de Forhold og de Vilkaar, under hvilke dette Lovforslag er fremkommet, paa den Måde, at han egentlig har tænkt sig, at det skulde udfomme som gjældende Lov, idet han jo udtrykkelig sagde i sit første Foredrag, at han paa Forhaand var overbevist om, at dette Lovforslag var dødsdømt. Den høitærede Finantsminister har noget modificeret disse Udtalelser, da han sidste Gang havde Ordet, men i og for sig forandrer det dog ikke den væsentlige Karakter af hans Ord, saaledes som de lode i hans første Foredrag. Jeg skal tillade mig at citere dem, de findes i Ridsdagstidenden Sp. 684. Den høitærede Minister siger der: „Heller ikke har det kunnet overraske mig, at man med stor Udførlighed og Omhyggelighed her har fremdraget formentlige Feil og Mangler ved Lovforslaget for derpaa at kunne støtte den Dødsdom, som efter min fulde Overbevisning har været fældet længe før den Tid.“ Naar den høitærede Finantsminister i sine sidste Udtalelser henviste til det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen), som Vidnesbyrd om denne Dødsdom, har han altsaa selv udtrykkelig erklæret, at han længe før den Tid var overbevist om, at det Forslag, han vilde komme til at fremlægge paa Thingets Bord i dette Diemed, var forud dødsdømt. Man spørger da: Hvorfor har da den høitærede Finantsminister ikke desto mindre fremsat Lovforslaget? og han svarer derpaa selv: Fordi jeg tidligere har lovet det, og han betegner det saaledes, at han er bound by honour til at fremlægge det. Det er altsaa en væsentlig personlig politisk Grund, den høitærede Minister har til at fremsætte Forslaget; men efter min Mening slaar denne Grund, denne Anledning ikke til. Der maa være andre Hensyn, der have gjort sig gjældende og ere lagte i Vægtstaaalen med Hensyn til Fremme af dette store og vigtige Samsfundsanliggende. Den høitærede Finantsminister vil vistnok tilgive mig, naar jeg ikke kan tro Andet, end at han har for stor Tilbøielighed til at betragte den danske Politikk noget som sit personlige Domæne. Jeg kunde forstaa det, dersom den høitærede Conseilspræsident havde sagt til sig selv og sine Kolleger: Jeg tager Ansvaret for, at jeg har fordømt mig selv og mine Kolleger, og man kan sige til, denne Generation, til at vandre i Orkenen, til Intet at udrette, fordi mit Program er dette: Jeg skal vise, at Oppositionen er magtesløs til at føre Noget igjennem. Om det staar i den høitærede Con-

seilspræsidents Maagt at gennemføre, at denne Vandring i Orkenen virkelig skal være 40 Aar, vil Fremtiden vise. Vi maa tilsvende og sidst trøste os med, at det heller ikke ligger i den høitærede Conseilspræsidents Haand at afsjøre, hvor længe denne Stilling skal være. Naar den høitærede Conseilspræsident imidlertid først var kommen dertil, at han med fuld Bevidsthed havde taget Ansvaret paa sig for, at han maa standse Alt, at Alt maa staa stille, saa vilde jeg dog i hans Sted snarere kunne forstaa, om han havde tilføjet: Men lad derfor os — Conseilspræsidenten og hans Ministre — ogsaa være ene om at bære Dagens Møie og Hede og ikke slæbe de store Interesser med os ud i Jordærvelse mere end høist nødvendigt og ikke gjøre saaledes som Rolf Krage paa Fyrisvold, der strøede Landets Klenodier efter sig paa Veien for at aflede sine Forsølgere og selv slippe bort. Men det forekommer mig tvertimod, at den nuværende høitærede Regering har en Tilbøielighed til jærlig at vælge de Spørgsmaal, til hvilke Samfundet knytter den største og varmeste Interesse, og netop at vælge dem til, hvad jeg vil kalde Synsledere for Storpolitiken, altsaa som Gjenstand for at opretholde et ministerielt Løfte, for at redde Ministeriets parole d'honneur, saaledes som den høitærede Minister har udtalt sig, men det er der efter min Mening ikke tilstrækkelig Sjøie til, og de Interesser, hvis Lørd Ministeriet fortrussvis er sat til at tage vare, ere ikke tjente med at blive behandlede efter disse Synspunkter. — Jeg gjorde nogle Indvendinger med Hensyn til den Udsigt, som den finantsielle Balance vilde faae overfor de mulige, de sandsynlige Konsekventer, om man saa vil sige, der ligge i Lovforslaget, og det har den høitærede Finantsminister opfattet, som om jeg havde sagt, at man ikke kunde se, hvad Resultatet vilde blive, naar dette Lovforslag indfattes paa Finantslovsforlagets § 28. Nei, det har jeg aldrig sagt; thi det ser jeg megel vel, at en Behyrrelse af Balancen med 2 Millioner Kr. kan i dette Dieblit ikke vende op og ned paa vor finantsielle Stilling, men det, jeg talte om, var de Konsekventer, der deraf kunde følge, og dertil siger den meget ærede Finantsminister: Det bryder jeg mig ikke om; Konsekventerne lader jeg ligge; thi, siger han, hvad vilde man have sagt, hvis man, dengang den første Jernbanelov blev foreslaaet, havde sagt: Nei, det tør vi ikke indlade os paa; thi saa og saa mange Konsekventer vil den føre i sit Stød. Denne Analogi er saa indlysende urigtig, at jeg knap behøver at gjøre opmærksom derpaa. Hvis man, dengang der var Tale